

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sergiu Ciobanu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2017, în cauza penală în privința lui:

*Canțer Ivan Nicolae, născut la xxxx,
originar și locuitor în s. xxxx, r-nul xxxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2016 - 27.12.2016;

Instanța de apel: 17.01.2017 - 21.02.2017;

Instanța de recurs: 24.05.2017 - 21.06.2017,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 27 decembrie 2016, Canțer Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal la 1 (unu) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicată inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 (unu) an.

Acțiunea civilă depusă de partea civilă xxxx a fost admisă parțial și s-a încasat din contul inculpatului în beneficiul părții civile, cu titlul de prejudiciu moral, suma de 500 (cinci sute) lei, în rest, acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material și moral a fost respinsă ca vădit neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, în perioada lunii septembrie, anul 2015, Canțer Ivan urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria consăteanului său xxxx, situată în satul xxxx din raionul xxxx, de unde a sustras pe ascuns un butoi din lemn, cu volumul de 400 litri la prețul de 2000 lei, care aparține cu drept de proprietate părții vătămate xxxx, după care a depozitat butoiul sustras pe ascuns în gospodăria sa din aceiași localitate, astfel cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil în sumă de 2000 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința avocatul Ion Gumeniuc în numele inculpatului a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea

unei noi hotărâri de achitare, din motivul lipsei în acțiunile lui Canțer Ivan a elementelor infracțiunii încriminate, deoarece sentința de condamnare este bazată în exclusivitate pe declarațiile pretinsei părți vătămate xxxx, care sunt în contradicție cu celelalte materiale ale cauzei, precum și pe presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2017 a fost admis apelul declarat, casată sentința instanței de fond, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care, Canțer Ivan a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. La rejudecarea cauzei instanța de apel a constatat că, prin rechizitoriu, Canțer Ivan se învinuiește de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. d) Cod penal și anume în aceia că, în perioada lunii septembrie, anul 2015, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria consăteanului său xxxx, situată în satul xxxx din raionul xxxx, de unde a sustras pe ascuns un butoi din lemn, cu volumul de 400 litri la prețul de 2000 lei care aparține cu drept de proprietate părții vătămate xxxx după care a depozitat butoiul sustras pe ascuns în gospodăria sa, din aceeași localitate, astfel cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil în sumă de 2000 lei.

Colegiul penal a menționat că, probele prezentate de acuzare nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea furtului imputat lui, or, aceste probe coroborează cu declarațiile inculpatului, a martorului Onofrei Radu, cât și celelalte probe analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care sunt utile, veridice și pertinente, corespunzătoare adevărului, coroborează cu declarațiile lui Canțer Ivan, deoarece atât la urmărirea penală, cât și în ședințele instanței de fond și apel dânsul a dat declarații consecvente, concludente și constată cu certitudine că proprietarul gospodăriei xxxx i-a permis inculpatului să ia butoiul din gospodăria acestuia ca să-l folosească în scopuri personale.

Faptul că xxxx, care a stat la gazdă în gospodăria consăteanului său xxxx, s-a adresat la poliție precum că i-a fost furat un butoi, nu echivalează cu condamnarea lui Canțer Ivan, care la momentul luării butoiului, era încrezut că butoiul îi aparține proprietarului gospodăriei, adică lui xxxx și nu lui xxxx. Mai mult ca atât, ultimul nici nu a prezentat careva probe că butoiul ar fi aparținut lui și că inculpatul ar fi cunoscut acest fapt.

Colegiul penal a conchis că la pronunțarea sentinței de condamnare, instanța de fond nu a indicat probe suficiente și veridice care ar demonstra intenția lui Canțer Ivan de a sustrage butoiul din gospodăria lui xxxx, deoarece inculpatul îngrijea de casa lui și avea permisiunea să ia butoiul din gospodăria acestuia.

Astfel, acțiunile inculpatului nu întrunesc elementul principal al laturii subiective al acțiunii de furt, or, latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă cu scop cupidant (de profit), îndreptată spre sustragerea averii străine și însușirea ei; infractorul conștientizează nu numai gradul de pericol social al acțiunilor sale, dar și faptul că

averea este una străină, prevăzând prin realizarea caracterului acțiunilor sale criminale și cauzarea unui prejudiciu material al proprietarului. Mai mult ca atât, dacă acțiunile infractorului nu au un scop de profit, sunt săvârșite din alte intenții personale, chiar dacă a avut loc sustragerea averii, acțiunile nu pot fi calificate în baza legii ce prevede răspunderea penală pentru sustragerea de avere.

Prin urmare, Colegiul penal a menționat cu certitudine că instanța de fond, prin sentința de condamnare, greșit a constatat că Canțer Ivan ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. d) Codul penal, iar faptul comiterii infracțiunii de ultimul nu este demonstrat nici de către organul de urmărire penală și nici de acuzatorul de stat în ședințele de judecată.

5. Împotriva hotărârii procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței, deoarece instanța de apel neîntemeiat a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar vina acestuia se confirmă prin probele administrate la cauza penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat se constată că recurentul invocă pur formal pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nu-și motivează temeiul indicat și prin urmare, instanța de recurs nu se va expune asupra acestuia, dar se ia în considerație faptul că, în motivarea recursului autorul stipulează drept temei de drept art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul constată că temeiul invocat nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Astfel, instanța de recurs reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale

unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect de a casa soluția instanței de fond, cu achitarea inculpatului.

În conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor cauzei penale și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că, instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului declarat de avocat, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

Decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art.27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate și invocate la pct.4.1 a prezentei decizii, verificându-le minuțios, iar în final le-a dat o apreciere corespunzătoare prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, confirmă nevinovăția inculpatului Canțer Ivan în săvârșirea infracțiunii imputate.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În speță, verificând probatoriul administrat, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate nu se dovedește prin probele acumulate și nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții, or, instanța de apel după o sentință de condamnare a audiat pe viu inculpatul și a cercetat și verificat probatoriul administrat la caz.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multi-aspectual în textul deciziei, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, corect instanța de apel ajungând la concluzia de a casa sentința de condamnare a primei instanțe.

Colegiul reține că, motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, iar instanța de apel corect s-a expus asupra fiecărui argument din apelul declarat de avocat, motivare pe care instanța de recurs o acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, iar solicitările recurentului nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate în cauză, prin urmare, soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sergiu Ciobanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2017, în cauza penală în privința lui Canțer Ivan, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 05 iulie 2017.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun